

San Gabriel High School-mom og dad

Min familie boede i San Gabriel, som er en lille by (kommune) i Los Angeles for foden af San Gabriel Mountains, som i relativt få dage, hvor smoggen var blæst væk, dannede en meget smuk ramme for området.

Det var noget andet end udsigten fra femte sal på Østerbro. Man kunne om morgenen stå på ski i bjergene for om eftermiddagen at bade i Stillehavet. Men smoggen kunne være slem. Specielt kunne den mærkes i øjnene.

San Gabriel var oprindeligt en spansk mission, og resterne af den spanske kirke med klokketårn var bevaret. Nabokommunen San Marino var dengang den rigeste kommune i hele USA.

De første indtryk var overvældende. I dette dejlige varme, men ikke fugtige klima var der palmer og appelsinlunde og luksuriøse villakvarterer. Og de mange imponerende dollargrin, som lydløst gled af sted. Allerede på det tidspunkt blev nyere modeller forsynet med servostyring. De tekniske vidunderlige hjælpemidler i hjemmet slog mig også med forbløffelse. Der var tre fjernsyn, hvoraf det ene var placeret på det ene toilet. Der var affaldskværn i køkkenvasken og endda også en opvaske-maskine – ja, der var så meget nyt og raffineret. En særlig tilknytning fik jeg til det helt ubeskriveligt store køleskab, som jeg skulle komme til at aflægge mange daglige besøg. Senere kom jeg til at værdsætte de amerikanske vaskemaskiner, hvor tøjet lægges i fra oven, således at man, når maskinen har startet vaskeprogrammet, kan lægge den glemte sok eller de glemte underbukser i maskinen.

I vores have var der helt fremmedartede planter, herunder bl.a. et avocadotræ og et stort ferskentræ. Familien disponerede samlet over tre biler, og i den store indkørsel var opsat en basketballkurv, som jeg fik meget fornøjelse af. Jeg opøvede en stor træfsikkerhed, hvilket blev mit afgørende aktiv, da jeg senere i Danmark spillede basketball i første division for USG.

Der var ingen cyklister i Los Angeles. Al kørsel foregik i bil, og unge mennesker måtte ikke færdes til fods på gaderne om aftenen og natten. Der var såkaldt *curfew*. Engang, da jeg var ude og jogge fredeligt i kvarteret, blev jeg samlet op af politiet og kørt hjem. Her var der ingen undtagelser. Denne lidt dramatiske tilstand fandt alle naturlig, idet det kunne gå rigtig galt, når elever fra forskellige skoler stødte ind i hinanden. Egentlige bandekrigene var der ikke tale om, men en for mig ubegribelig trang til at demonstrere, hvem der var områdets ubestridte stærkeste hanner. Muskelkraft er ikke at foragte, men bør ikke i et kulturelt udviklet samfund tillægges så stor betydning.

Drengenes foretrukne fritidsaktivitet var at køre rundt i deres store dollargrin på udkig efter piger, der ligeledes kørte rundt for at undersøge

„markedet“. Drengene kaldte dette tidsfordriv for „fucking around“. Der var drive-in-biografer, hvilket for mig var en fordel, idet jeg, der ikke måtte køre bil, kunne disponere over bagsædet til mig selv og min date. Bankforretninger kunne også udføres ud ad sidevinduet, ligesom man på mange lokaliteter kunne få sin junkfood serveret uden at skulle forlade sin bil.

Min rejse blev finansieret af den lokale Rotary Klub, som jeg blev æresmedlem af. Rektor Arthur Krueger, der også var medlem, insisterede på, at jeg skulle med til de ugentlige møder, hvilket mine lærere naturligvis var meget imod og dette i særlig grad, når der var prøver. Samme rektor var en stor personlighed, og det var takket være hans engagement og positive indstilling, at udvekslingsprogrammet blev en så stor succes. Han havde i det hele taget en kosmopolitisk aura over sig.

Den helt overvældende gæstfrihed, som jeg blev mødt med, kan jeg først og fremmest takke rotarianerne for. Danske rotarianere går alle ind for de meget værdifulde udvekslingsprogrammer for unge mennesker, men i praksis – i hvert fald i min klub – kniber det med tiden og entusiasmen, når medlemmerne opfordres til at tage sig af de unge udvekslingsstuderende, som kommer til Danmark. Men jeg kaster ikke den første sten.

Dengang var udenlandske elever på amerikanske „High Schools“ et særsyn, og jeg fik nærmest kultstatus på Saint Gabriel High School. En pigeklub på skolen blev således oprettet i mit navn. Jeg spurgte ind til klubbens aktiviteter, og en af pigerne fortalte mig, at man på klubbens aftenmøder talte om mig samtidig med, at man strikkede sokker til mig. Jeg kunne intet foretage mig, uden at det blev refereret i den lokale presse, og i næsten 20 år hang et stort fotografi af mig i biblioteket. Jeg var sammen med en engelsk pige de første udvekslingsstuderende. Jeg har stadigvæk udklippet fra den lokale avis med et stort foto af mig på cykel med teksten: „Ole rides again.“ Man havde simpelthen foretaget en indsamling, så jeg kunne få mig en cykel.

Da vi nærmede os årsafslutningen, henvendte en pige sig til mig. Hun overrakte mig en konvolut med sin adresse på og spurgte, om jeg ville sende den til hende, når jeg kom tilbage til Danmark. Jeg behøvede ikke at skrive noget, men hun ville gerne over for sine veninder prale med, at hun havde fået brev fra mig, og de ville for det tilfælde insistere på at få bevis for dette.

Ole Stig Andersen var med AFS i USA fra 1957 til 1958.

Ole boede i Californien, og vi bringer med tilladelse et uddrag fra hans bog “En PET CHEFs erindringer”.